

[Lissa Mathiasen]

»Udgangspunktet for regeringens ældrepolitik er, at vi først og fremmest skal sørge for, at al ældrepolitik indrettes efter de ældres individuelle ønsker og behov.« . . . »Et af de vigtigste elementer heri er netop ældreboligreformen.«

Men ikke nok med det: Socialministeren slutter af med en appel til samtlige partier i Folketinget, og jeg vil gerne citere fra sp. 1470:

»Lad mig slutte med at ønske, at der i det hele taget kan opnås en sådan bred enighed i ældrepolitikken. Netop på dette felt er det meget vigtigt, at der føres en stabil og forudsigelig politik. Det skal være muligt for de ældre i god tid at indrette sig på alderdommen og sikre de vilkår, man ønsker for at kunne forvente en god og tryk tredje alder.«

Alle disse pæne ord burde egentlig have været garanti nok for, at de ældre ikke skulle betale for regeringens besparelsetogt på finansloven. Ydermere kunne vi læse os til, at forligspartierne under finanslovsaftalen skriver, at udmøntningen af besparelserne skal ske med særlig hensyntagen til syge, handicappede og personer over 67 år. Det er jo næsten rørende at høre på. Men sandheden er ikke lige så rørende. Enhver snak om stabilitet på ældreområdet er og bliver bluff. Enhver forsikring om, at besparelserne skal gennemføres, uden at de rammer bl.a. pensionisterne, er hykleri.

Jeg må sige, at den seneste tids skrivelser om konsekvenserne af den besparelse på boligstøtten, som vi behandler her i dag, forbavser mig. Troede nogen af forligspartierne virkelig, at man kunne skære 125 mio. kr. på boligstøtten, uden at nogen ville kunne komme til at mærke det? Selvfølgelig ikke. Kristeligt Folkeparti har hele tiden vidst det, regeringen har hele tiden vidst det, Fremskridtspartiet har hele tiden vidst det.

Med det forslag, som vi har til behandling i dag, river regeringen og dens forligspartier tæppet væk under vore ældre ved totalt at undergrave forudsætningerne for ældrepolitikken. Nedsækning på boligstøtten kan ikke ses isoleret fra andre indgreb. Her tænker jeg bl.a. på medicinordningen, der også var et hårdt slag mod mange af vore ældre. Det ligner noget nær et sammenbrud af regeringens ældrepolitik og med de ældre som de uskyldige ofre.

Årsagen til dette forslag, siger regeringen, er den uventet store stigning i udgiften til boligstøtte. Hvordan kan den være uventet? Det sy-

nes jeg er et godt spørgsmål at stille boligministeren. Hvordan kan disse udgifter være løbet løbsk? Enhver kan jo sige sig selv, at når der i kraft af den i øvrigt positive beslutning herom, fulgt op af en ældreboligbyggelov, gives ældre reel mulighed for at blive længst muligt i eget hjem, så vil det give øgede udgifter til boligstøtte, ganske som også socialministeren erkendte det under ældredebatten i november 1989.

Lige så vel må regeringen og boligministeren erkende, at der ikke kan forventes besparelser på boligstøtten, efter at besparelsen er hentet hjem ved, at færre kommer på plejehjem.

Men jeg synes også, man skal tage hensyn til, at der jo rent faktisk ikke blot er tale om flere ældre, der nu vælger at bo hjemme, men vi har også fået flere førtidspensionister, flere arbejdsløse samt flere udgifter i kraft af øget byfornyelsesindsats. Så det burde ikke undre nogen. Mest fantastisk er det, hvis det kan undre boligministeren og regeringen, for det vil sige, at man ikke har en smule styr på, hvad det er, der foregår.

Men det er jo ikke kun vore pensionister, der bliver berørt. Også mange børnefamilier bliver ramt af dette forslag, og meget lidt hjælper de 1.000 kr., Kristeligt Folkeparti fik sikret i forbindelse med finanslovsaftalen. De dækker jo ikke engang i 1991 de faktiske beskæringer. Og hvad med de familier, der nu kun har børn over 4 år? Ja, de får altså den fulde konsekvens af disse besparelser.

Vi kan også tydeligt se konsekvensen og måden, hvorpå dette vil ramme, når vi ser på det forslag, socialministeren har fremsat i relation til dette forslag, og hvorved alle kontanthjælpsmodtagere skal beskæres. Det bekræfter blot det, som hele tiden har været kendetegnende for dette forslag: at det er så asocialt, det er så socialt skævt, som noget kan være.

Men så kommer vi til metoden. Indtil i dag troede jeg, at metoden, hvorefter det her skulle gøres, var, som der stod i henholdsvis lovforslag L 171 og L 172. Godt nok har jeg den 10. januar set, at man fra radikal side har sagt, at det ikke var brugbart. Den 25. januar så vi i aviserne, at Kristeligt Folkeparti sagde, at det ikke er brugbart. Derpå måtte man formode, at regeringen havde gjort op med sig selv, om det var brugbart.

Ved starten af mødet her i dag kl. 13.00 bliver det meddelt, at regeringen nu har fundet ud af,